

Nicaragua: När kuppmaakare premierar kuppmaakare. Mediesituationen i Latinamerika.

Mer än en gång har det Interamerikanska Presssällskapet (SIP) anklagats för att vara en del av CIA:s mediala förlängning. SIP koncentrerar sin kritik endast på länder med progressiva eller vänsterregeringar. Men SIP är emellertid inget journalistsällskap utan ett exklusivt sällskap där endast en liten klick oerhörd mäktiga medieägare beslutar och som har en total mediekontroll och monopol i de länder på den amerikanska kontinenten de kommer ifrån. Det är exploatörer av tiotusentals journalister och fotografer som arbetar under skandalösa förhållanden, utan de mest grundläggande rättigheter.

Den venezuelanske mediekungen Marcel Granier var en av de viktigaste drivkrafterna i förberedelserna och verkställandet av statskuppen mot president Hugo Chavez den 11 april 2002. Han tillhör det Interamerikanska Presssällskapet, SIP:s ledning och är den som i oktober ska dela ut SIP:s pris 'Utmärkt journalistik 2018' till den nicaraguanska antisandinistiska pressen som utpekats som 'oberoende'. 'För sin professionalism och mod i motsats till det urskillningslösa våldet från Daniel Ortegas regim?', påstår SIP i sin redogörelse för beslutet.

I själva verket har denna press opererat mer utstuderat och falskt än vad självaste Granier gjorde de dramatiska dagarna i Venezuela i april 2002. Målet för denna belönade press har varit, och är, att störta vänsterregeringen i Managua. Såta vänner belönar, som bekant, varandra.

Det exklusiva 'Presssällskapet' nämner inga speciella media, det talar bara om 'oberoende press'. Även exilkubaner i Miami anser sig vara 'oberoende press' och får miljoner dollar från de olika CIA-fasaderna.

Att SIP beviljar priset till den antisandinistiska pressen i Nicaragua, den press som har fått miljoner dollar från NED, USAID, IRI, NDI, etc., är helt logiskt. Varje journalist med viss historisk kunskap vet att SIP är en antikommunistisk organisation, där spjutet är riktat mot länder som Kuba, Venezuela, Bolivia, och när det begav sig, också mot Rafael Correas regering i Ecuador. Nu har turen kommit till Nicaragua. Jag hade blivit perplex och förvirrad om de hade fattat ett annat beslut.

Som en kuriositet bildades SIP i Havanna 1943 som en organisation för journalister. Men den blev snabbt övertagen av medieägarna på den amerikanska kontinenten under det kalla kriget. Sedan dess har SIP fortsatt sitt antikommunistiska korståg mot allt som luktar seriös journalistik och en breddning av folkens rätt till att höras och kunna polemisera i medierna.

Man kan ställa en rad frågor som visar på vilken sida SIP alltid har funnits. Till exempel vad SIP har gjort för att kräva rättvisa för de 40 honduranska journalisterna som har dödats sedan statskuppen i Honduras den 28 juni 2009? Svar: INGET! Eftersom medieägarna här är en del av den faktiska makten som för närvarande är anklagad av människorättsorganisationerna för att vara de som drar i tåtar för dödsskvadronerna som opererar i Honduras. Förra veckan greps två tonåringar, 16 och 17 år gamla i sitt hem, av en dödsskvadron iklädda polisuniform och beväpnade med AK47:or. Allt filmades av en granne. Senare påträffades de mördade,

torterade, bundna vid fötter och händer.

Vad har SIP uttalat och var finns protesterna mot de nicaraguanska högerterroristernas nedbränning och förstörelse av två av Nicaraguas viktigaste radiostationer, Radio Ya och Radio Nicaragua, som i sina sändningar avslöjade terroristernas verkliga avsikter och brott? Dessa medier och våra kollegor där är offer för det hat som uttryckts från SIP:s prismottagare, den så kallade 'oberoende pressen' under de våldsamma protesterna i Nicaragua.

Den nicaraguanske journalisten Angel Gahona blev skjuten den 21 april när han gick i sällskap med polisen i kommunen Bluefields för att bevaka protesterna från högeroppositionen. Två av de så kallade 'fredliga studenterna', Brandon Lovo Taylor och Glen Slate, dömdes förra veckan för mordet på Gahona till 23 respektive och 12 års fängelse. Rättvisa skipades, något som ännu inte existerar i Honduras.

När Nicaraguas journalister via sitt förbund krävde rättvisa var Interamerikanska Presssällskapet tysta som möss. Mer än 120 personer som arbetade i dessa två medier utsattes för direkt livsfara. Men SIP belönar istället terrorismen genom sitt cyniska pris till de medier som stimulerade terroristerna till att bränna ned de två radiostationerna.

Under två månaders protester i Honduras, efter anklagelser om valbedrägeri den 26 november 2017, dödades 38 personer, enligt människorättsorganen. De pekar ut både polis- och arméenheter för att vara de ansvariga för morderna. Utegångsförbud infördes, precis som under den militära statskuppen 2009 då den mot kuppen fientliga Radio Globo stängdes av militären. Under flera månader var Globo tvungen att sända via internet från hemlig plats.

I Nicaragua finns inget av det. Inga regeringsbeslut om undantagstillstånd eller utgångsförbud eller inskränkningar för medierna att verka har införts.

I stället var det de självutnämnda 'fridfulla studenterna' som etablerade utgångsförbud i bostadsområden och städer. Transporterna på den för ekonomin helt livsavgörande Panamerikanska huvudvägen, som går genom hela Centralamerika, var avskurna av terroristernas barrikader. Människorna var kidnappade i sina bostadsområden. Nicaraguas armé förblev på regementen och sattes inte in en enda dag för att kväsa försöket att störta regeringen Ortega. Men till slut gick grannarna samman, de organiserade sig och tillsammans med polisen raserade de varenda barrikad i landet där terroristerna hade kidnappat, mördat och rånat människor. Nu kunde de andas ut. Men 22 poliser hade mördats och över 800 skadades i konfrontationerna med de beväpnade terroristerna. Sammanlagt har över 200 nicaraguaner dödats i det våld som högeroppositionen utlöste från den 19 april.

I den antisandinistiska TV-kanalen '100% Noticias' uppmanades TV-tittarna att delta i stormningen av president Daniel Ortegas hem i stadsdelen El Carmen, där även FSLN:s huvudkontor återfinns. USA-journalisten och författaren Max Blumenthal frågade kanalens direktör hur han kunde sända sådana uppmaningar i teve. I USA skulle det omedelbart innebära att kanalen stängdes och den ansvarige utgivaren sattes i fängelse. Samme direktör för 100% Nyheter bad Trump att 'genomföra en invasion av Nicaragua som de (USA) gjorde i Panama 1989'!

Det är dessa medier som SIP premierar, medier som inte hindrats i sitt arbete eller än mindre har stängts. Tänk om det hade hänt i Spanien eller i USA! Om en rappare i Spanien komponerar en sång som den spanska rättsapparaten säger är förtal mot Spaniens kung, då döms han till 2-3 års fängelse. Vad skulle ha hänt om en direktör/ägare av en stor spansk tevekanal med en stor publik skulle uppmana sina tittare att inta Moncloaslottet i Madrid?

Vad har SIP gjort mot de omänskliga arbetsförhållanden där journalister, fotografer och andra verksamma inom denna samhällssektor ofta arbetar dubbla skift, 14-16 timmar per dag? De tvingas i många fall själva 'ragga' annonser för att få en inkomst? Journalister och fotografer med flera yrkeskategorier inom medierna har fullständigt skandalösa arbetskontrakt utan minsta

möjliga anställningstrygghet. De avskedas när de inte följer ägarens politiska linje. Det är därför självcensuren är legio i media.

Journalister har konstitutionella rättigheter att ansluta sig till ett fackförbund, men de gör det inte för ägarna sparkar dem på stående fot. I många länder, som till exempel Honduras, finns det en öppen kanal mellan medieägaren och Arbetsmarknadsministeriet. Dit måste fackklubben som har bildats lämna in sin lista på minst 30 journalister som har anslutit sig till klubben för att få den erkänd. I Kanal 10, här i Honduras, gjorde journalisterna det men innan ministeriet hade hunnit behandla deras ansökan hade ägaren avskedat den klubbstyrelse på sju personer som hade valts. Ägaren visste direkt vilka de 30 var som hade anslutit sig till klubben. Därför finns det mycket få fall där det finns en journalistklubb bland medierna i Latinamerika.

De som utgör SIP är en exklusiv mäktig grupp inom den Mediala och Ekonomiska Makten på kontinenten.

Och vem ska leverera priset till den antisandinistiska kupppressen? Prisutdelaren är mediekungen Marcel Granier. Det är samma venezuelanske Granier och mediekung som dagen efter statskuppen mot president Hugo Chávez den 11 april 2002 välkomnade statskuppen. ?Man måste komma ihåg RCTV:s (Graniers Radio- och TV-station) avgörande roll under statskuppen 2002?, sa William Lara, kommunikations- och informationsminister vid tidpunkten för kuppen. Och tillade att ?det oansvariga agerandet har inte förändrats på RCTV?.

RCTV:s deltagande i störtandet av författningen och presidenten i april 2002 var av sådan omfattning att dess produktionschef Andrés Izarra, som motsatte sig kuppen, avgick omedelbart för att undvika att bli medbrottsling. Under ett vittnesmål inför Venezuelas Nationalförsamling uppgav Izarra att han på kuppdagen och de efterföljande dagarna fick Graniers formella order ?att inte sända någon information om Chavez, hans anhängare, hans ministrar eller någon annan person som kunde vara relaterad till honom?. 11 april 2002: De privata medierna så som RCTV, genomförde ett flagrant lagbrott när de delade skärmen när president Hugo Chavez talade till nationen (då ska alla radio- och tevekanaler avbryta sina ordinarie program för att sända presidentens budskap) för att lugna befolkningen och förhindra blodutgjutning. På gatorna i Caracas hade högeroppositionen samlat cirka 300.000 personer som demonstrerade. På ?sin? halv sida av skärmen lade kuppmedierna ut texten: ?INTE ETT STEG TILLBAKA?!, det vill säga en direkt uppmaning om ?NU ELLER ALDRIG?! När det venezuelanska folket konfronterade kuppmaakarna den 12-13 april, sände samma medier Kalle Anka och andra tecknade filmer. Inte en sekvens om vad som verkligheten pågick på Caracas gator visades. Så agerade den mannen som är direktör i SIP och som ska ge priset till Nicaraguanska medier som har agerat och opererat med direkt förfälskning av Nicaraguas verklighet.

Granier anlände till presidentpalatset Miraflores den 12 april 2002 för att frotera sig med de andra kuppledarna, medierna, näringslivet och de högsta topparna inom armén, marinen och Nationalgardet. Det dracks champagne och det skålades för ?Framgången att ha störtat Diktatorn?. Vad denna Faktiska Makt i verkligheten hade gjort var att ha störtat demokratin i sitt eget land. Att USA, FMI och en rad högerregeringar i världen erkände och ställde upp på den nya regimen blottlades dessa dramatiska dagar i april 2002. Den dagen var Marcel Granier närvarande när den venezuelanska Handelskammarens (Fedecamera) ordförande Pedro Carmona Estanga svor presidenteden. Alla, inklusive Marcel Granier, undertecknade den natten i presidentpalatset sina namn i ?Närvaroboken?.

Men det är som Roy Chaderton, då ambassadör för Chávez i Bogotá, sa i polemik mot de colombianska medierna att dessa ?dansade innan orkestern hade anlänt?! Ty nästa dag återtog Miraflorespalatset av de fattiga i Caracas och underofficerare, lojala med Chavez som återinsattes på presidentposten. Utan de venezuelanska kuppmedierna, så som Graniers RCTV, hade statskuppen aldrig blivit framgångsrik. Medierna opererade inte som medier utan som rena militära Kommando-Centraler. De representerade en manipulation av folkopinionen av aldrig tidigare skådat slag och de gav närmast order och orientering via sina medier till oppositionen. Och det värsta av alla medier var Granier och hans RCTV.

Det är därför som Granier, på SIP:s vägnar ska överlämna priset till de antisandinistiska medierna med hoppet att de ska lyckas

genomföra sin 'mjuka statskupp' i Nicaragua. Men tåget har gått medan kuppledarna, terroristerna och Granier blev kvar på perrongen. Orkestern kom inte denna gång heller. Den fascistiska högern kommer bara att ha ett pris som tröst.

Fotnot:

MARCEL GRANIER, är ordförande och ägare av Empresas 1BC-gruppen och Radio Caracas Television, RCTV som kontrollerar ett 40-tal radio- och tv-kanaler över hela Venezuela. RCTV förlorade 2007 koncessionen när licensen upphörde. Eftersom han var delaktigt i statskuppen 2002, gav den venezuelanska staten inte honom en ny koncession för RCTV. Inte i något land i världen förnyas koncessionen automatiskt.

President Chavez kritiserades starkt av sina egna 2002 när han inte låste in de medieägare som hade verkat aktivt via sina medier för att störta landets president. Inte ett enda av medierna stängdes eller sanktionerades av Chavez. Men från 2007 fick RCTV börja sända via internet.

Global Media-Observatoriet sa i november 2002 i sin analys av statskuppen att RCTV hade publicerat 'graverande felaktiga uppgifter, det dolde data och referenser, manipulerade uttalanden, det var en obalans i valet av källorna och en permanent tendens att presentera utvecklingen av händelser ur ett tendentiöst apokalyptiskt perspektiv?.

Dick Emanuelsson 180911